

Беше звездна, но безлунна нощ, когато една лека детска сянка скочи от оградата пред къщата на Мирчови. Тя се спря за миг по средата на улицата, огледа се предпазливо и хукна към Тулешковата чешма. Там вече нетърпеливо чакаше друга детска сянка, прилепнала като муха до оградата на чешмата.

— Мирчо, ти ли си? Защо се забави толкова много? Цел час те чакам! — промърмори Лечко сърдито и се отлепи от чешмата.

— Старите ме забавиха. Те, изглежда, подушиха нещо, та заключиха отвън вратата на стаята ми. Ама пак се измъкнах. Скочих през прозореца и от там през оградата — хоп на улицата! Е, какво стана? Пипна ли го?

— Ето го! Но доста мъка видях, докато го взема! А сега на къде ще отиваме?

— Към Страхиловото кладенче. Дядо Цоньо ми каза, че там имало закопан цял казан с жълтици! Дръж търнокопа и да тръгваме. Дай на мене чука и лопатата!

Лечко се съгласи мълчаливо, нарами търнокопа, прибра уреда на чичо Серги под мишницата си и двамата иманяри се изгубиха към Страхиловото кладенче. Градският часовник удари един път, когато те преминаха мочурите под кладенчето и спряха пред него.

Същата вечер дядо Шипко Бърдето, пазача на градския водопровод под Страхиловото кладенче, си беше легнал малко по-късно. Беше си поседял в кръчмичката до втория километър. По полунощ той се пробуди и почувствува, че стомахът му гори от изпитата ракия.

— Я гледай ти! Запалила се е пущината! Хммм... ще трябва да ѝ метна едно бърде вода, за да я угася — иначе ще ме изгори жив, каквато е пламнала! — рече си дядо Шипко, облиза устните си и потърси стомната.

Стомната беше празна, нямаше капка вода.

— Е, няма какво да се прави! Видяло се е, че по никое време трябва да ходя на кладенчето за вода. Нищо — нека ме разхлади и вятърът! — примири се дядо Шипко.

И той излезе навън. В тъмнината, с бялата си риза и белите си дълги гащи, приличаше на пряспа сняг, която бавно-бавно пълзеше към кладенчето.

В това време Лечко и Мирчо бяха открили вече къде трябва да копаят. След дълго обикаляне около кладенчето, калаената топка на чудния уред изведнаж клюмна към земята и им показа мястото на скритото имане. Сега пламнали от трескаво нетърпение час по-скоро да ударят в казана, без да си продумат нито дума, те копаеха здравата. Копаяха и... копаеха. Пот се лееше от челата им. Мазоли изчервиха ръцете им, но те не спираха.

Така лесно милионер не се става, я!